

Posudek vedoucího diplomové práce Štěpána Mišurce

Štěpán Mišurec začal své studium na naší škole v oboru architektury. Tím dostal jinou výchozí pozici než většina našich studentů a to je věc, které si mimo jiné na něm vážím a která mě zajímá. To proto, že když někdo přestoupí ze studia, které je relativně komfortnější z pohledu praktického života do svobodného, ale také nejistého světa umění, prokazuje tím odvalu a touhu po novém, jiném poznání. Štěpán je velice svědomitý student, který má rád, když má věci pod kontrolou. Což by mu mohlo na jednu stranu cestu ve světě umění komplikovat, ale na druhou mu dává pevné body, z nichž se neztrácí a tak postupuje systematicky vpřed. Co si vybavuji, že mě zaujalo, když jsem se s ním prvně setkal, byla schopnost rétoriky a jasného projevu, kterým se výrazně odlišuje od většiny svých kolegů. I to, jak dokáže skládat projev, dokazuje jeho systematický přístup a že je schopen v uměleckém nejistém světě vidět jistý řád, který je potřeba, abychom mohli tvořit. Magisterské studium nevybočovalo z výše popsané metody. Štěpán věděl obecně, kudy chce jít, co chce zkoumat.

Pustil se do práce s prostorovým zvukem. Zvuk vnímá jako nedílnou součást našeho prostředí. To je slovo, které nesl název programu, který Štěpán začal na fakultě studovat - Design environmentu. Více jak jeden semestr pracoval s nástrojem akusmónia. Soustavy mnoha reproduktorů, které jsou rozmístěny různě v prostoru a vytvářejí dojem, že je zde něco co nevidíme, ale pouze slyšíme. Jako náboj, vůně, věci vznášející se v prostoru. Zde si uvědomil nebo cítil, co je podstatou jeho tématu. Tím je neviditelnost, která nevyklučuje existenci něčeho prostorového. Jenže formát soustavy reproduktorů ho omezoval svou fyzičností, chtěl jít ještě dál, a tak se v prodlouženém semestru diplomové práce rozhodl prozkoumat svět elektromagnetických vln rádia. Elementu, který je pro nás nespátřitelný, přesto je nositelem informace a ve své analogii podobný fyzice zvuku. Tato náročnost tématu je hodná studenta i doktorského studia. Štěpán se toho ale nezalekl a jal se to zkoumat. Pořídil si rádiové transmittery, což jsou malé FM vysílače, které převádí zvuk z MP3 přehrávačů. Svou práci původně nazval neviditelná socha a věřil, že rozmístěním vysílačů vytvoří neviditelnou tektoniku hmoty - energie, kterou díky nástroji rádia objevujeme a vnitřním zrakem ji pozorujeme (představujeme si jí). Zde však možná narazil na své limity znalostí fyziky a nebyl si jistý tvarováním elektromagnetického pole, který by "tesal" do jisté podoby. Změnil tak svou práci na hru s divákem a vrátil se k původu svého zkoumání, a tím je zvuk. Vytvořil tak harmonické souznění tónů, které proměňuje tím, jak se pohybujeme prostorovou kompozicí umístěných radio vysílačů. Musím se přiznat, že mě zklamal tento návrat, protože si myslím, že byl již blízko něčeho velice nového a mentálně vyzrálého. Ponoukal jsem ho k nákupu radio přijímačů, které požívají rádiorientační běžci. Tento sport skutečně existuje. Běžci se v něm orientují pomocí speciálních antén, které mají sebou a řídí se tak de fakto neviditelnou sochou. Jejich zařízení totiž využívá polarizace elektromagnetického vlnění a to byl poznatek, u kterého se Štěpán zastavil.

Nicméně výsledná práce je výborným zastavením se v procesu Štěpánova uvažování a tvorby, proto navrhuji hodnotit práci výborně.

Richard Loskot

